

پدر پیر معماری ایران درگذشت

استاد کریم پیرنیا، پیر معماری ایران به دنبال یک دوره نقاهت طولانی در روز یکشنبه نهم شهریور ماه چشم از جهان فروبست و جامعه فرهنگی کشور را به سوگ نشاند.

بیکر مطهر این استاد گرانقدر در روز سه شنبه یازدهم شهریور ماه در میان انبوه دوستداران، شاگردان و ارادتمندان وی از جلوی دانشکده هنرهای زیبا دانشگاه تهران تشییع شد و با مشایعت خیل سوگواران در دانشکده معماری دانشگاه یزد به خاک سپرده شد.

استاد پیرنیا که از اساتید برجسته و منحصر بفرد معماری سنتی ایران شناخته شده است، در سال ۱۳۷۳ به کسب دکترای افتخاری از دانشگاه تهران نایل شد. روان شاد پیرنیا تا واپسین لحظات زندگی، مشقت تدریس را عاشقانه و با آغوش باز پذیرفته بود و علی‌رغم کسالت‌های مفرط و مزمن و سنگین درد و فشار بیماری دست از تعلیم و آموزش برنداشت.

محمد کریم پیرنیا در سال ۱۲۹۹ هجری شمسی در خانواده‌ای فرهنگی و اهل علم و فضل در شهر یزد به دنیا آمد. وی تحصیلات ابتدایی و دبیرستانی خود را در همان شهر به پایان برد و در سال ۱۳۱۸ جزو اولین دانشجویانی بود که به دانشکده هنرهای زیبا دانشگاه تهران راه یافت و در رشته مهندسی معماری به تحصیل پرداخت. او در سال ۱۳۲۴ تحصیلات خود را رها کرد و در وزارت فرهنگ به کار طراحی و ساخت مدارس نوبنیاد مشغول شد.

روان شاد پیرنیا در سال ۱۳۴۴ به عنوان معاون اداره کل ابنیه تاریخی وزارت فرهنگ و هنر مشغول به کار شد و یک سال بعد معاونت فنی سازمان ملی حفاظت آثار باستانی را عهده‌دار گردید و تا سال ۱۳۶۰ که به افتخار بازنشستگی نایل گشت، در این سمت باقی ماند.

مرحوم استاد پیرنیا از سال ۱۳۴۴ همزمان با انجام وظایف و مسئولیتهای دولتی با علاقه، دلگرمی و پشتکار فراوان به کار تدریس در دانشکده هنرهای زیبا دانشگاه تهران و سایر دانشکده‌های معماری مشغول بود و در طول این سالها مهندسان و معماران زیادی افتخار شاگردی وی نصیبشان شد.

استاد محمد کریم پیرنیا را به حق باید پایه گذار شیوه نگرش نو به فرهنگ و تاریخ معماری ایرانی به ویژه دوران اسلامی دانست.

استاد پیرنیا که در یکی از غنی‌ترین فضاها فرهنگی کشور یعنی شهر یزد پرورش یافته بود، معماری سنتی ایران را در مکتب استادان سنتی فراگرفت و آموخته‌های خود را همراه با تحلیلهای علمی، سخاوتمندانه در اختیار شاگردان روزافزونش قرار می‌داد.

استاد پیرنیا با دانش عمیق و اشراف کاملی که از معماری ایرانی داشت به عنوان یکی از پایه‌گذاران مرمت و احیای آثار تاریخی کشورمان در نیم قرن اخیر به شمار می‌رود. وی با معماری سنتی ایران در تمامی ابعاد آشنا بود، از کار مصالح گرفته تا سازه و شیوه‌های ساخت و ساز بنا و برپایی شهرها و روستاها. او علاوه بر دانش فنی و مهارت هنری، انسانی عارف، ادیب، وارسته و بزرگوار بود و یاد و خاطره‌اش از ذهن شاگردان، دوستان، همکاران و دل سوختگان هنر و فرهنگ کشور هرگز زودوده نمی‌شود. روانش شاد و یادش گرامی باد.